

рота, по разпореждането на ротния си командиръ поручикъ Кършовски тръгва напредъ и отстрана усилива огъня до най-високата си степенъ. Сжщо много помогна и патрулътъ отъ 15-а рота, който бързо и съ голѣмъ устремъ зае една височинка, отъ която се виждаха сръбскитѣ орждия. Тъкмо въ момента, когато прислугата се готвѣше да закачи, за да се оттеглятъ орждията, ненадейнитѣ изстрели я принуждаватъ, изплашена, да ги остави и избѣга. Срещнатиятъ на тази височина сръбски офицерски патрулъ биде избитъ, преди да се опомни. Толкова изненадата е била внезапна.

Къмъ 11 часа преди пладне 3-та дружина вече заемаше превзетата сръбска позиция. Храбритѣ войници отъ 10-та, 11-та и 12-та роти плениха 4 орждия, 11 ракли и нѣколко обозни кола. Съ падането на позицията „Боровище“ падна и гр. Крива-паланка.

4-а дружина отъ полка се бѣше събрала предъ окопа на пункта „Калето“, заедно съ една дружина отъ 32. п. полкъ.

Къмъ 9 $\frac{1}{2}$ часа 14-та и 15-та роти се хвърлиха „на ножъ“ върху блиндирания съ бойници неприятелски окопъ. Но смѣлитѣ редици срѣщатъ по-смѣли отъ тѣхъ. Надъ окопитѣ се подадоха сиви сръбски шапки и десетина бомби засѣскаха предъ краката на нашитѣ храбреци. Настана единъ смутъ и нѣколко души бѣха разкъсани отъ избухналитѣ бомби.

Единъ сръбски офицеръ, раненъ, но правъ, хвърляше непрекъснато бомби върху първитѣ наши групи.

Ясно бѣше, че за сърбитѣ трѣбваше лична храбростъ и тѣхнитѣ началници я даваха драговошно . . . Но, умираше тя, „Великата Сърбия“, и нейнитѣ синове се биеха не вече за нея, а за да не паднатъ живи въ ржцетѣ на ония, отъ които имаше защо да се боятъ. . . .

Едно сиво кълбо се търколи къмъ сръбския окопъ и се залепи като кърлежъ за самия насипъ. Редникътъ отъ 14-а рота Кортенски Никола бѣше решилъ да си премѣри силата съ този сръбски герой. Съ затаенъ дѣхъ другаритѣ му поглеждаха къмъ него. Сърбинътъ се показа отново надъ окопа и вдигна ржка, за да хвърли нова бомба. Но уви! . . . Никола бѣше вече казалъ своята дума. Съ единъ вѣренъ куршумъ той повали своя съперникъ и въ окопа на сърбитѣ настана мълчание. Останали безъ началникъ, тѣ спрѣха стрелбата си. Това бѣше знакъ дружината да атакува.

Подполковникъ Чолаковъ не остави да бжде надминатъ отъ своитѣ другари. Съ 14-а и 15-а роти той поведе атаката съ „ура“ и „на ножъ“. Изправенъ предъ войницитѣ, той извика гръмогласно: „Момчета, вие сте чудни юнаци!“ и се втурна срещу вражескитѣ окопи.

Окопа биде преминатъ съ бързината на ураганъ. Всичко, каквото се намираще тамъ, биде избито и пленено. Платнища, пушки и раници се търкаляха на всички страни.

Въ този бой 1-а и 2-а дружини дадоха 55 души убити войници и 172 ранени, между които командирътъ на 2-а дружина майоръ Гюмюшевъ, капитанъ Петрановъ, поручикъ